

Arrest

nr. 189 600 van 10 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 juli 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2017 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 4 juli 2017 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 4 juli 2017 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid wat betreft de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod. Zij stelt dat deze geen verwijderingsmaatregel is en geen voorwerp kan uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gelet op de in het arrest nr. 188 829 van 23 juni 2017, gewezen in Verenigde Kamers, vermelde twee lezingen die mogelijk zijn van artikel 39/82, § 1 juncto artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de om deze reden in het voormeld arrest gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, dient in afwachting van het antwoord van dit Hof, voorlopig te worden aangenomen dat de exceptie niet wordt weerhouden. De behandeling van de vordering wordt voortgezet, waarbij wordt nagegaan of is voldaan aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing, vastgesteld in de Vreemdelingenwet (zie in dezelfde zin RvS 13 januari, nr. 127.040).

3. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke

van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een eerste middel aan wat volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 13 VAN HET E.V.R.M

SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3, EN 27 VAN DE VERORDENING (EU) NR. 604/2013 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 26 JUNI 2013 TOT VASTSTELLING VAN DE CRITERIA EN INSTRUMENTEN OM TE BEPALEN WELKE LIDSTAAT VERANTWOORDELIJK DE BEHANDELING VAN EEN VERZOEK OM INTERNATIONALE BESCHERMING DIE ZIJN INGEDIEND IN ÉÉN VAN DE LID-STATEN DOOR EEN ONDERDAAN VAN EEN DERDE LAND OF EEN STAATLOZE (DUBLIN-VERORDENING) EN ARTIKEL 2, PUNT H) , RICHTLIJN 2011/95/EG RICHTLIJN 2011/95/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 13 DECEMBER 2011 BETREFFENDE DE NORMEN VOOR DE VOORWAARDEN WAARAAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN OF STAATLOZEN TEN BEHOEVE VAN DE INTERNATIONALE BESCHERMING VAN EEN UNIFORME STATUS VOOR VLUCHTELINGEN OF PERSONEN DIE IN AANMERKING KOMEN VOOR SUBSIDIAIRE BESCHERMING EN DE INHOUD VAN DIE BESCHERMING MOETEN VOLDOEN

SCHENDING ARTIKEL 62 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, VERBLIJF, VESTIGING EN UITWIJZING VAN VREEMDELINGEN, SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGSWET , SCHENDING VAN DE VERPLICHTING OM TE MOTIVEREN

SCHENDING VAN HETZIJ SUBSTANTIËLE, HETZIJ OP STRAFFE VAN NIETIGHEID VOORGESCHREVEN VORMEN EN EEN OVERSCHRIJVING OF AFWENDING VAN MACHT, SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M, AL DAN NIET JUNCTO ARTIKEL 13 VAN HET E.V.R.M.; SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;

SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, EN MEER BEPAALD VAN ZORGVULDIGHEID EN REDELIJKHEID;

SCHENDING VAN DE MATERIËLE EN FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING.

SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN DE REDELIJKE TERMIJN

SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN RECHTEN VAN VERDEDIGING

SCHENDING VAN DE PREAMBULE VAN HET E.V.R.M.

SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN DE RECHTSTAAT

SCHENDING VAN ARTIKEL 6 VAN HET E.V.R.M.”

en licht zijn middel als volgt toe

“Verzoekende partij werpt de schending op van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855), en dat zij in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De geboden motivering dient steeds in concreto beoordeeld te worden, in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet tevens draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Verzoekende partij werpt ook op dat de bestreden beslissing dient gemotiveerd te zijn gelet op het algemeen rechtssbeginsel die motivering van de bestreden beslissing oplegt, zowel formeel als materieel.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen"

Het artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voegt daar aan toe wat betreft de gerechterlijke behandeling van zaken : "Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld."

Verzoekende partij werpt de schending op van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert, bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, daar waar in de rechtspraak aanvaard wordt dat Dublinoverdrachten binnen het toepassingsveld kunnen vallen van artikel 3 van het E.V.R.M

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd en kan niet gemotiveerd zijn overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet, en artikel 2 en 3 van motiveringswet, daar zij geen rekening houdt met feit dat er annulatieberoep en schorsingsberoep werd ingesteld tegen de beslissing bijlage 26 quator van 31/03/2017, weigering van verblijf met bevel tot het verlaten van het grondgebied en de rechten hieruit voortvloeiende ten zij daar wordt aangegeven dat artikel 7, alinea 4 van de vreemdelingenwet dient toegepast dat stelt :

" 4 wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden; ?, dit zelfs zonder naar enige inhoud van het voorgehouden advies van de Commissie voor Vreemdelingen, stuk zelfs nog niet gezien door de verzoekende partij, of verdere opgeven motivering ter zake."

Verder geeft de bestreden beslissing weer : te berusten op artikel 7 alinea

"9 wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;?, zonder aan te geven waarom België gelet op de argumenten van voormelde beroepsakte dient daartoe over te gaan. "

De bestreden beslissing geeft aldus duidelijk aan dat het wil vermijden dat de Raad zich in een bepaalde zin zou uitpreken, dit na het oordeel nopens de aanvraag van een visum door Syrische vluchtelingen. Aldus geeft de beslissing uitdrukkelijk en duidelijk aan geen rekening te houden met de rechten van de verzoekende partij.

Overeenkomstig artikel 27 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en mechanismen neemt voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming

die zijn ingediend in één van de lidstaten door een onderdaan van een derde land of een staatloze bepaalt :

"1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

(...)

3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of

b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of

c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd"

Dat in casu aan geen van die mogelijkheden, opgenomen in een verordening, die boven elke nationale wetgeving een directe werking heeft wordt voldaan nu de Dublin beslissing gelet op de dreigende verwijderingsmaatregel :

- er geen effectief rechtsmiddel is
- niet verder in België vermag te verblijven
- er geen automatische schorsing is in afwachting van enige beslissing door een rechter
- er geen effectief schorsend rechtsmiddel blijkt te bestaan.

Dat daarbij het recht voorzien in artikel 13 van het E.V.R.M. evenmin wordt geëerbiedigd, nu eennieder wiens rechten en vrijheden geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat het voor de administratieve overheid mogelijk is, om de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als het ware voor te zijn of het zelfs het beroep voor te zijn, hetgeen een schending uitmaakt van art. 6 van het E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel dat de wapengelijkheid garandeert. Dat het aldus voor de overheid mogelijk is om het nut van een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van nut te ontbloten. Dat aldus ook art. 13 van het E.V.R.M., verdragsbepaling met directe werking, geschonden wordt, nu aan verzoeker lopende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen enkele rechtsbescherming geboden wordt. Dat de Raad van State reeds oordeelde dat er in beginsel geen belang is bij het voeren van een procedure waarbij de betrokkenen reeds gerepatrieerd zijn (RvSt. dd. 20 november 2002 nr. 112.688 inzake Tichonov/ Staat en de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen). Dat zulks ook een inbreuk uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van de redelijke termijn, nu de overheid evenmin een beslissing kan nemen ten einde de rechten van de verzoekende partij te schaden.

De merites van het beroep tegen de bijlage 26 quator komen niet tot zijn recht gelet op het gebrek aan effectieve rechtsbescherming. In die zin kunnen de rechtsregelen betreffende de beslissing artikel 26 quator ook geschonden zijn door een verwijderingsmaatregel.

Het belangrijkste en determinerende motief van de beslissing artikel 26 quator is het feit dat de betrokkene asiel zou hebben aangevraagd in Nederland, hetgeen zou moeten resulteren in de toewijzing van de zaak aan Nederland.

Er werd in de beroepsakte tegen de beslissing artikel 26 quator aangevoerd dat verzoekende partij geen asiel heeft aangevraagd in Nederland, hetgeen uiteraard iets anders is dan een gevolg zijn van een asielaanvraag van een ouder, nuance niet steeds besteed aan hij die een verklaring aflegt of in een vertaling van de verklaring, daar waar asielinstanties ter zake een onderzoeksplicht hebben (Cfr. EHRM, F.G./Zweden, 23 maart 2016, nr. 43.611/11, nopens de onderzoeksplicht van een asielinstantie - de betrokkene had niet ingeroepen dat hij die terug zou moeten naar Iran zich bekeerd had en gelovig was geworden). Juist het feit dat asiel werd aangevraagd door de verzoekende partij was daarbij een determinerende motief. Gelet op de minderjarigheid had de verzoekende partij nog geen asiel

aangevraagd daar waar de problematiek van de verplichte legerdienst in Armenië het land van herkomst juist er is gelet op de meerderjarigheid.

Daardoor is er een schending van de Dublinverordening, nu de voormelde beslissing 26 quator aanneemt dat er asiel is aangevraagd door de betrokkene en zich daarop baseert en wordt verzoekende partij het recht ontnomen rechtssubject te zijn hetgeen aan de basis ligt van het gehele E.V.R.M. en de rechtstaat waarzonder het gehele E.V.R.M. niet kan kennelijk geschonden wordt.

Dit volgt uit de preambule van het E.V.R.M. waarbij de nadruk wordt gelegd op de rechtsstaat, waarbij het recht om rechtssubject te zijn de basis vormt van alle fundamentele rechten vervat in het E.V.R.M. Dit houdt ook in dat artikel 3 van het E.V.R.M. „dat stipuleert dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ", kennelijk geschonden is, nu het ontnemen van de status van rechtssubject aan een persoon een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Bovendien is een ander fundamentele rechtsregel geschonden namelijk de Dublinverordening. Dat daarbij het recht voorzien in artikel 13 van het E.V.R.M. evenmin wordt geëerbiedigd, nu eennieder wiens rechten en vrijheden geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Overwegende dat de aanvrager een schending inroept van artikel 2 en 3 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en mechanismen neemt voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming die zijn ingediend in één van de lid-staten door een onderdaan van een derde land of een staatloze (Dublin-verordening) en artikel 2 , punt h, van richtlijn 2011/95/EG richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 December 2011 betreffende de normen voor de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om te profiteren van internationale bescherming, tot een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming , en de inhoud van deze bescherming en artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en uitwijzing van vreemdelingen, schending van de verplichting om te motiveren inroept

Overwegende dat artikel 2 van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming die zijn ingediend in één van de lid-staten door een onderdaan van een derde land of een staatloze :

"Voor de toepassing van deze verordening, wordt verstaan onder

(b) ?verzoek om internationale bescherming", een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 2 onder h, van de richtlijn 2011/95/EG; "

Overwegende dat artikel 3 van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming die zijn ingediend in één van de lidstaten door een onderdaan van een derde land of een staatloze bepaalt

"De eerste lidstaat waarin de internationale aanvraag voor bescherming werd geïntroduceerd is verantwoordelijk voor het onderzoek.

(...)

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat".

Artikel 2 (h) van de richtlijn 2011/95/EG richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 December 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status van vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming , en de inhoud van de verleende bescherming preciseert dan verder

" (h) verzoek om internationale bescherming" een verzoek van een onderdaan van een derde land of een staatloze om de bescherming van een lidstaat die kennelijk de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming wenst en niet uitdrukkelijk verzoek om een andere niet onder deze richtlijn vallende bescherming waarom afzonderlijk kan worden verzocht."

De beslissing inzake de beslissing 26 quator is gebaseerd op de ongegronde stelling dat de verzoekende partij asiel zou hebben aangevraagd in Nederland daar waar het een eerste asielverzoek van hem in België en over de hele wereld betreft. Zodus is er geen asielaanvraag in de zin van artikel 2

van de Dublinverordening verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, noch Artikel 2 (h) van de richtlijn 2011/95/EG richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 December 2011 , waarnaar voormelde Dublinverordening verwijst.

De aanvrager die niet langer een band met Armenië heeft zou verplicht worden tot legerdienst en geen mogelijkheid hebben om als gewetensbezwaarde de dienst te vervullen omdat hij op het moment dat een dergelijke aanvraag overeenkomstig de Armeense wetgeving behoorde te worden gedaan in Armenië toen hij in het buitenland was. Hij wenst anderen niet te vermoorden en heeft bijvoorbeeld een grondige afkeer van bijvoorbeeld priesters die zelf gaan strijden en oproepen tot de strijd in Nagoro Karabach. Zelfs voor wij tijdig de aanvraag terplekke gedaan heeft wordt toch geconfronteerd met de militaire dienst. Aldus gaat de verzoekende partij het leger in of blijft hij in de gevangenis. In die zin is er bijkomende schending van het voormelde 3 van het E.V.R.M.”.

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verzoeker beperkt zich met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie tot een theoretisch betoog doch laat na in zijn uiteenzetting te duiden op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden, dermate dat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het is de Raad evenmin duidelijk op welke wijze het vage argument dat de bestreden beslissing wil vermijden dat de Raad zich in een bepaalde zin zou uitspreken na het oordeel nopens de aanvraag van een visum door Syrische vluchtelingen afbreuk zou doen aan de motivering van de bestreden beslissingen. Verzoeker verstrekt evenmin enige concrete en duidelijke toelichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de rechtsonderhorige, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit zijn uiteenzetting blijkt dat verzoeker meent niet over een effectief rechtsmiddel te beschikken in de mate dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat er een schorsings- en annulatieberoep werd ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 31 maart 2017(bijlage 26quater).

Verzoeker gaat voorbij aan de wijzigingen die de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 31 mei 2014) aan de procedure met betrekking tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: de UDN-procedure) heeft aangebracht en gaat totaal voorbij aan de bindende interpretatie die het Grondwettelijk Hof op 27 januari 2016 in zijn

arrest nr. 13/2016 aan de wet heeft gegeven. Ook al had dit arrest weliswaar betrekking op beroepen gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen om een beschermingsverzoek van een persoon afkomstig uit een veilig herkomstland niet in overweging te nemen, is de wetgever op veralgemeende wijze tegemoet gekomen aan belangrijke opmerkingen van het Grondwettelijk Hof, door bij de voormelde wet van 10 april 2014 onder meer de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid aan te passen op vier belangrijke punten.

Zo werden in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen opgenomen, met name 5 of 10 dagen. Sinds voormelde wetswijziging is eveneens voorzien in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, behoudens akkoord van de betrokkene, zal de minister of zijn gemachtigde pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering van de betrokkene. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, zoals in casu verzoeker heeft gedaan, zal pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels van toepassing. Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet toegevoegd, die stelt: *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”* Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Het Grondwettelijk Hof stelde vervolgens in het arrest van 27 januari 2016, nr. 13/2016, B 14 en B 15.2 dat het woord *“inzonderheid”* in artikel 39/82, § 4, vierde lid en 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een exemplatief en geen limitatief karakter heeft, zodat de Raad het zorgvuldig en nauwgezet ex nunc onderzoek niet beperkt tot de grondrechten die enkel in artikel 15, tweede lid van het EVRM zijn voorzien.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de wetgever gevolg heeft gegeven aan de verzuchtingen van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof inzake de effectiviteit van het rechtsmiddel in de UDN-procedure.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 27 van de Dublin-III-Verordening, moet gewezen worden op het feit dat de bestreden beslissing niet de door verzoeker veelvuldig aangehaalde weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) uitmaakt, maar wel degelijk betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De aangevoerde schending van artikel 27 van voormelde verordening is dan ook niet dienstig.

In casu heeft verzoeker een vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid binnen de gestelde beroepstermijn. Op grond van artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet kent het voormeld beroep van verzoeker een van rechtswege schorsende werking totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering.

Voorts gaat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gepaard met waarborgen en behandelingstermijnen, neergelegd in artikel 39/82, § 4, vierde, vijfde en zesde lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in een afzonderlijke procedure een schorsings- en annulatieberoep heeft ingesteld gericht tegen de beslissing weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 31 maart 2017 en thans evenzeer in uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling heeft gevraagd van dit hangende beroep. Dit beroep is bij de Raad gekend onder rolnummer 204 472.

Artikel 39/85, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenzeer dat er vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen niet mag worden overgegaan tot een gedwongen

tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel totdat de Raad zich heeft uitgesproken over de ingeleide vordering.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker wel degelijk over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt. Evenmin toont verzoeker aan dat hij hiervan verstoken blijft.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 13 EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Het is echter vaste rechtspraak dat het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM beperkt is tot burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken terwijl de beslissingen in het kader van het Vreemdelingenrecht een publiekrechtelijk karakter hebben, zodat niet dienstig kan worden verwezen naar artikel 6 van het EVRM (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Het argument dat er geen belang is bij het voeren van een procedure waarbij de betrokkenen reeds gerepatrieerd zijn, faalt naar recht, gezien verzoeker vooralsnog niet gerepatrieerd is.

De Raad stelt vast dat het verdere betoog en de desbetreffend aangevoerde middelen van verzoeker gericht zijn tegen de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en derhalve niet relevant aangezien deze grieven niet tegen de in onderhavige procedure bestreden beslissing werden gericht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM meent verzoeker dat hem het recht op asiel zou worden ontzegd. Ook hier moet worden vastgesteld dat verzoekers betoog gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en is het derhalve niet ernstig. Waar hij nog aanvoert dat hij zou verplicht worden om zijn legerdienst uit te voeren of naar de gevangenis te gaan is het de Raad geheel niet duidelijk waarop verzoeker doelt. Dit wordt geenszins verder uitgewerkt noch geconcretiseerd. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Bij zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst verzoeker nog naar de schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *‘fair balance’* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een

migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De Raad stelt vast dat in casu wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt. In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met het feit dat verzoeker een moeder en een broer heeft en werd er op gewezen dat zij allemaal naar Nederland worden teruggestuurd. Ook hield de bestreden beslissing rekening met de partner van verzoekers moeder en werd erop gewezen dat deze de Nederlandse nationaliteit heeft en derhalve vrij kan reizen. Ook werd er gewezen op de mogelijkheid dat ze contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij zal gescheiden worden van zijn vader en huidige partner van zijn moeder, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker aangaf zijn echte vader niet te kennen. Voor zover verzoeker aangeeft dat hij zal gescheiden worden van de partner van zijn moeder gaat hij volstrekt voorbij aan de pertinente motivering waarbij wordt gesteld dat deze de Nederlandse nationaliteit heeft en derhalve vrij kan reizen. Ook werd er gewezen op de mogelijkheid dat ze contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. In verband met het argument dat hij zal gescheiden worden van zijn moeder gelet op de legerdienst en er geen gezinshereniging met zijn moeder mogelijk is, wordt erop gewezen dit het geval is indien zijn moeder besluit om Nederland te verlaten. Het mogelijk verlaten van Nederland door zijn moeder is niet alleen slechts een hypothetische bewering, maar maakt geen scheiding uit die veroorzaakt wordt door de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt bovendien nog vermeld dat verzoeker bevestigd werd naar familie of een vriendin in België, en dat hij hierop ontkennend antwoordde.

Ingevolge de arresten met nummers 189 601 en 189 602 van 10 juli 2017 werd het beroep dat respectievelijk door verzoekers broer en moeder werd gericht tegen de beslissingen tot afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verworpen met als gevolg dat de gehele familie naar Nederland zal worden gerepatriëerd. Ook het beroep waarbij bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling werd gevraagd van het hangende schorsings- en

annulatieberoep inzake de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werd verworpen en dit bij arrest nr. 189 599.

De schending van artikel 8 EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies).

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

Verzoeker toont niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoeker inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgische grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve niet voldaan aan de in artikel 43, § 1, van het PR RvV gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. DIGNEF